

บทที่ 1

แซม แกลโลเวย์ตายอย่างเชื่องช้าและยากเย็น ความตายของเขาขัดแย้งกับวิถีชีวิตในยามเป็นโดยสิ้นเชิง ขัดแย้งกับความตายที่คนอย่างเขาควรประสบโดยสิ้นเชิง คนอย่างแซมควรจะจากไปอย่างสงบในยามหลับหรือไม่กี่หัวใจวายตายบนเนินกอล์ฟที่หลุมเก่า เขาไม่ตายเพราะถูกราดน้ำมันก๊าด จนชุ่มโชกก่อนจะจุดไฟเผา และไม่ตายในสภาพที่ลมหายใจสุดท้ายคือเสียงกรี๊ดร้องที่ถูกปิดด้วยเศษผ้าชีวีร์สกปรกขณะที่เนื้อหนังหลอมละลายหลุดจากกระดูกแห้ง

การถือเสียว่าแซมเป็นแค่ผู้เคราะห์ร้ายนั้นแสนจะง่าย สรุปว่าเขาแค่ 'อยู่ผิดที่ผิดเวลา' นั่นคือความผิดพลาดที่มักเกิดขึ้นในสถานการณ์เช่นนี้ เป็นความผิดพลาดที่มีที่มาจากความกลัว การพูดว่าแซมแค่อยู่ผิดที่ผิดเวลานั้นทำให้เราสามารถโทษว่าการฆาตกรรมเขาก็เป็นแค่เรื่องของโชคชะตา ฟาลิซิดหรือความบังเอิญ

แต่หากความตายเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ เราก็จะเชื่อได้ง่ายขึ้นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับแซมอาจเกิดกับใครก็ได้ และเมื่อคิดตามหลักการนั้นไปก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากเลยที่จะเชื่อว่าตัวเราเองอาจตกเป็นเหยื่อได้เช่นกัน

8 สาม สอง หนึ่ง สูญ!

แซมไม่ได้ยู่ผิดที่ผิดเวลาหรือก การฆาตกรรมเขาไม่ได้เกิดขึ้นโดย
สังเดช ใครก็ตามที่ลงมือได้เล็งเขาไว้อย่างดี คนเหล่านั้นเฝ้าฝืนถึงสิ่งที่อยาก
ทำและครุ่นคิดหาวิธีทำให้ฝันกลายเป็นจริง ที่สำคัญคือพวกเขาไตร่ตรองมา
อย่างถี่ถ้วนว่าจะจุดไฟเผาแซมและรอดตัวไปได้อย่างไร

รายละเอียดข้อสุดท้ายนั้นสำคัญอย่างยิ่ง รอดตัว...นั่นคือสิ่งที่แยก
มือสมัครเล่นออกจากมืออาชีพ การก่อคดีนั้นง่ายจะตาย ใ้โง่งที่ไหนก็ทำ
ได้ แต่การก่อคดีและรอดตัวไปได้สิเรื่องยาก

จนถึงตอนนี้แผนการก็ไปได้สวยดี แซมตายแล้ว และผู้ก่อเหตุก็
ลอยนวลอยู่ข้างนอกนั้น ใช้ชีวิตอย่างเสรีราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น ตอนนี
หมอนั่นคงกินมื่อเช้าจนลงอยู่ที่ร้านเล็กๆ สักร้าน ไข่ดาวไม่สุก แพนเค้กกอง
โตชุ่มน้ำเชื่อมเมเปิ้ล เบคอนทอดกรอบพอดีและกาแฟอีกแก้วล่อนไว้ล้างปาก

หรือหมอนั่นอาจจะทำงานอยู่ เข้าเก้าโมงเลิกห้าโมงตามปกติ ล้อมวง
กันจับมือ ตบหลัง วิเคราะห์ข้ออเมริกันฟุตบอลนัดเมื่อคืนที่ดูกันน้ำ นัดที่เขา
ไม่ได้ดูเพราะมัวแต่่วนอยู่ที่อื่น นัดที่เขาได้แต่อ่านรายละเอียดจากหน้ากีฬา
ในหนังสือพิมพ์

ผมเพิ่งจะเคยได้ยินชื่อแซม แกลโลเวย์ก็เมื่อสิบนาทีก่อน เมื่ออีเมลฉบับ
นั้นปรากฏขึ้นในกล่องอินบ็อกซ์ ทว่าตอนนี้ผมกลับเอาแต่คิดถึงแซม สิ่งที
เกิดขึ้นกับเขา และคนที่ก่อเหตุ โดยเฉพาะอย่างสุดท้ายนั้น

ผมเหลือบมองจอแล็ปท็อป เหลือบมองกระเป๋าเดินทางบนเตียง ผมอยู่
ที่ชาร์แคโรไลนามาสองสัปดาห์แล้ว ตามล่าฆาตกรชื่อคาร์ล ทินเดล และ
ตอนนี้เมื่อคาร์ลถูกจับกุมแล้ว ก็ได้เวลาขยับไปหาคดีต่อไป

เมื่อห้านาทีก่อน คดีที่ว่าคือคดีฆาตกรรมขึ้นต่อเนื่องโสเภณีในไฮโซโนลู
ไม่ใช่นางบำเรอชั้นสูงที่ไหน แต่เป็นหญิงขายบริการราคาถูก ต่ำยิ่งกว่าตม
เหล่าหญิงสาวที่โลกหมดหวังไปนานแล้ว แต่นั่นก็ไม่ได้แปลว่าพวกเธอไม่มี
สิทธิ์ได้รับความยุติธรรม ในสายตาของผม เหลือทุกคนล้วนมีความหมาย
จะเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงหรือเป็นคนติดยากก็ได้ต่างกันตรงไหนสำหรับผม
จงตัวเครื่องบินและโรงแรมเรียบร้อยแล้ว กระเป๋าจัดเสร็จแล้ว และ

ผมพร้อมจะไปจากชาร์ลส์ตันยิ่งกว่าอะไรดี ไม่ใช่ว่าชาร์ลส์ตันไม่ดีตรงไหนหรอกนะ เปล่าเลย มันก็แค่ผมอยู่ที่นั่นมาสองสัปดาห์แล้ว และทุกวันนี้ผมมักจะอยู่ที่ไหนนานสุดแค่สองสัปดาห์

ผมเหลือบมองแล็ปท็อปอีกครั้ง สิ่งหนึ่งที่ผมต้องหัดโดยด่วนตอนที่เพิ่งเข้าเป็นเอพีไอก็คือวิธีจัดลำดับความสำคัญ ทรัพยากรมีน้อยจนเกือบไม่พออยู่เสมอ เพราะข้างนอกนั่นมีคนร้ายอยู่มากเกินไป เขี่ยรายล่าสุดเพิ่งถูกพบตัวที่ฮาวาย เวลาจึงอยู่ฝ่ายเราในตอนนี้ คงอีกสักพักกว่าหมอนั้นจะลงมืออีกครั้ง แต่น่าพิกาในคดีแซม แกลโลเวย์ส่งเสียงตึกดังลั่นและเดินอย่างรวดเร็วเท่าที่ดู ผมน่าจะชะลอเวลาไปฮาวายได้อีกสักสองสามวันโดยไม่ส่งผลกระทบต่อคดีทางนั้นเลย

อีเมลฉบับที่ว่ามาจากนายอำเภอปีเตอร์ พอร์เทียร์แห่งสำนักนายอำเภอเคย์ตันแพริช เมืองอีเกิลครีก รัฐลุยเซียนา ผมไม่เคยได้ยินชื่อเคย์ตันอีเกิลครีก หรือนายอำเภอพอร์เทียร์มาก่อน ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกในเมื่อสหรัฐฯ มีอาณาเขตกว่า 3.8 ล้านตารางไมล์ และมีประชากรสามร้อยกว่าล้านคน

คลิกวิดีโอที่แนบมากับอีเมลนั้นน่าสนใจเพราะผมแทบไม่เคยได้เห็นฆาตกรในขณะที่ลงมือ ปกติแล้วผมเห็นเพียงผลลัพธ์ บางครั้งก็มีศพ บางครั้งก็ไม่มี บางครั้งไม่มีสถานที่เกิดเหตุด้วยซ้ำ สมัยยังอยู่ที่เอพีไอ ผมสัมผัสฆาตกรต่อเนื่องไปหลายสิบคนจึงได้ยินเรื่องจากปากผู้เห็นเหตุการณ์จริงเพียงแม้จะเป็นการเล่าที่เข้าข้างตัวเองก็เถอะ แต่ศพจะสดขนาดไหน เรื่องเล่าจะละเอียดเพียงใดก็ไร้ความหมาย ไม่มีอะไรทดแทนการเห็นบางสิ่งด้วยตาของเราเองได้ ถึงจะเป็นการมองผ่านเลนส์กล้องของคนอื่นก็ตาม

ชายคนนี้ไม่ใช่คนแรกที่บันทึกภาพงานของตัวเองไว้และจะไม่ใช่คนสุดท้ายด้วย ทว่าเรื่องแบบนี้ถือเป็นข้อยกเว้นมากกว่าจะเป็นมาตรฐาน ใครๆ ก็รู้ว่าฆาตกรต่อเนื่องมักจะเก็บรางวัลไว้เพื่อเติมความฝันของตน แต่รางวัลที่ว่ามักเป็นของที่ระลึกลับธรรมดาๆ ไม่มีพิษมีภัยซึ่งมีค่าในสายตาฆาตกรเท่านั้น เป็นต้นว่าเสื้อผ้าสักชิ้น ปอยผม หรืออาจจะเป็นต่างหู การบันทึกภาพหาได้ยากเพราะมันเสี่ยง ถ้าคนอื่นมาเจอมันเข้า เราจะอธิบายได้

10 สาม สอง หนึ่ง สูญ!

อย่างไรถูกละ

ผมเล่นคลิปก็นั้นเป็นครั้งที่สอง ภาพมีคุณภาพดี คมชัด ไม่มีการลั่น แปลว่ากล้องถูกตั้งไว้บนขาตั้งกล้อง และแปลว่านายอำเภอฟอร์เทียร์กำลังรับมือกับคนร้ายไม่ทราบชื่อที่ทำงานเพียงคนเดียว ถ้ามีกันเป็นคู่ คนใดคนหนึ่งต้องอยากเล่นกล้องแน่ๆ และสิ่งที่ผมดูอยู่ก็คงจะออกมาเหมือนวิดีโอถ่ายเองห่วยๆ มากกว่า คลิปก็นั้นไม่มีเสียง จะว่าไปเสียงประกอบอาจทำให้มันชวนชวนลูกน้อยลงก็ได้ จินตนาการของผมเตลิดเปิดเปิง เต็มเสียงให้ความเงียบ และสิ่งที่ผมมองคิดขึ้นมาทีไรก็อาจจะเลวร้ายกว่าความจริง

แซม แกลโลเวย์กินพื้นที่แทบทั้งหน้าจอ เขานอนอยู่บนพื้น มือเท้าถูกมัดเข้าด้วยกัน ปากถูกอุด และกำลังกลัวแทบบ้า ใบหน้าแดงก่ำจากการออกแรงดิ้นรน ดวงตาเบิกโพลง สูทสกปรกยับเยิน คอปกของเสื้อเชิ้ตสีขาว เต็มไปด้วยคราบโคล

สถานที่คุมขังนั้นระบุได้ยาก พื้นเป็นคอนกรีตเชรอะดิน ผงด้านเดียวที่มองเห็นก่อด้วยอิฐบล็อก ผมรู้สึกว่ามันเป็นสถานที่ที่เน้นประโยชน์การใช้สอย และสัมผัสได้ถึงความคับแคบ ทำให้คิดว่าน่าจะเป็นโรงรถหรือที่หลบภัยมากกว่า โกดังขนาดใหญ่ ตัวเลขที่มุมล่างขวาของหน้าจอบอกว่าคลิปกถูกถ่ายเมื่อวาน ตอนห้าทุ่มเศษๆ

นาฬิกาบนหน้าจอกระโดดข้ามไปหนึ่งนาทีคือเวลา 23:04 น. หลังจากนั้นครู่หนึ่งชายคนที่สองก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ ชายที่มาใหม่เป็นคนผอม โครงร่างเล็ก น่าจะสูงสักห้าฟุตเก้านิ้ว

และเขาก็ถือแกลลอนน้ำมันมาด้วย

ชายร่างผอมเดินไปหาแซม คอยหันหลังให้กล้องตลอดเวลา แซมชะงักค้างเมื่อเห็นอีกฝ่าย เขาจ้องชายคนนั้น จ้องแกลลอน จากนั้นจึงเริ่มเดินไปมา อีกรอบ ต้องการหนีใจจะขาดยิ่งกว่าเดิม

ชายคนนั้นเปิดฝาแกลลอนและราดน้ำมันลงไปบนตัวแซม น้ำมันกระเซ็นไปทั่วทุกที่ เข้าตาเข้าจมูก แซมสำลัก เสื้อผ้าเปียกโชก น้ำมันไหลลงจากเส้นผมหยดตึ๋งๆ ชายร่างผอมเขย่าน้ำมันหยดสุดท้ายออกจากแกลลอน

แล้ววางมันลงบนพื้นคอนกรีต จากนั้นจึงหยิบกล้วยไม้ชนิดออกมา มันเป็นสีขาวยาวตลอดเลย ไม่มีโลโก้ของร้านอาหารหรือชื่อบาร์ที่ไหน เขาจุดไม้ขีด โยนมันใส่แชมพูอย่างไม่มีที่พระ และลับหายไปจากหน้าจอ

กว่าแชมพูจะตายก็กินเวลานานเกินสองนาที เป็นความทุกข์ทรมานนานกว่าที่ใครควรต้องเผชิญถึงสองนาที ความเจ็บปวดต้องเกินทนทนแน่ ไม่มีใครควรจะต้องมาตายในสภาพนี้

ลิงก์ในอีเมลของนายอำเภอฟอร์เทียร์พาผมไปยังเว็บไซต์ที่สร้างขึ้นอย่างหายากๆ ตัวเลขสีขาวตัวโตตัดกับพื้นหลังสีดำ 13:29:23 ทางขวาของตัวเลขมีภาพคนกำลังปลาวงอย่างที่เราวัดกันเวลาเล่นเกมทายคำแฉวนคอค เกมนี้ใกล้จะจบลงแล้ว ส่วนที่ยังขาดไปเหลือแค่แขนขาเท่านั้น

เลขสามกลายเป็นเลขสอง ก่อนจะเป็นหนึ่ง แขนและขาปรากฏขึ้นกะพริบ กะพริบ แขนขาสองข้างต่อวินาที ตัวเลขหลักสุดท้ายกลายเป็นศูนย์ ภาพทั้งหมดกลายเป็นสีแดงก่อนจะเลือนหาย

ยี่สิบลดเหลือสิบเก้า และฐานตะแลงแกงก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอร่องค้ประกอบเพิ่มขึ้นทุกวินาทีที่ผ่านไป เสาสสูง คานกว้าง ไม้ค้ำยัน เส้นเชือกหัว ลำตัว แขน และขา ตัวเลขหลักสุดท้ายเปลี่ยนจากหนึ่งเป็นศูนย์ ภาพทั้งหมดเปลี่ยนเป็นสีแดงก่อนจะเลือนหาย และขั้นตอนการนับถอยหลังสิบวินาทีก็เริ่มต้นอีกครั้ง

ผมลากเมาส์ไปบนหน้าจอ มองหาลิงก์ที่ซ่อนอยู่ คราวแรกผมไม่เจออะไร และคราวนี้ก็ไม่ได้ต่างกัน ชื่อเว็บไซต์ก็ไม่ได้บอกอะไรนักเช่นกัน www.violescent.com ภูเกิลบอกผมว่า 'violescent' เป็นคำโบราณที่แปลว่า 'มีสีอมม่วง'

ข้อสันนิษฐานของผมคือคนร้ายไม่ทราบชื่อใช้โปรแกรมสุ่มคำขึ้นมาเป็นผมก็คงทำแบบนั้น การนึกคำขึ้นมาเองแบบสุ่มๆ ไม่มีทางเป็นการสุ่มที่แท้จริงได้ เพราะจิตใจสำนึกเราคอยจะเข้ามาอยู่เสมอ เราต้องตรวจสอบชื่อโดเมนเนมเว็บไซต์ดู แต่ผมพนันว่าคงเจอทางตันอีกเช่นกัน การจดชื่อโดเมนด้วยชื่อปลอมไม่ใช่เรื่องยุ่งยากอะไร

12 สาม สอง หนึ่ง สูญ!

ผมคิดอยู่เหมือนกันว่านี่อาจเป็นแค่มุกแกล้งกันที่ลงทุนครั้งใหญ่ ไม่มีศพ สถานที่เกิดเหตุ หรือหลักฐานทางกายภาพใดๆ ทั้งสิ้น ตำรวจมีเพียงคลิปปวีดีโอและเว็บไซต์ แม้จะไม่มีเบาะแสอะไรมากนัก แต่ผมเชื่อว่างานนี้เป็นของจริง

เหตุผลข้อที่หนึ่งคือแซม แกลโลเวย์หายตัวไป

ข้อที่สองคือมีการระบุตัวแล้วว่าชายในคลิปปนั้นคือแซมจริงๆ

และข้อที่สามซึ่งสำคัญอย่างยิ่งคือประโยชน์ที่คนทำจะได้รับจากงานนี้ คนเราไม่ทำอะไรโดยไม่มีเหตุผล ก็หลักการของการลงทุนและผลตอบแทนนะ ผลตอบแทนจากกิจกรรมหนึ่งต้องมากกว่าพลังงานที่เสียไป ถ้าแซมอยากจะแกล้งตาย มีวิธีที่ง่ายกว่านี้ตั้งมาก

ข้อที่สี่อันเป็นข้อที่ทำให้ผมปักใจเชื่อ คือคลิปปนี้ไม่มีทางเป็นของปลอมได้แน่ แต่ถ้าใช่ขึ้นมา สิ่งที่เราเห็นก็เป็นการแสดงระดับออสการ์เลยทีเดียว ผมนั่งชั่งใจอยู่นานหลายนาที ตัวเลขและเกมแฉวนคอปรากฎขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าบนหน้าจอ

ตอนนี้ที่ชาร์ลส์ตันเป็นเวลาสิบเอ็ดโมงครึ่ง เดย์ตันซักว่าเราหนึ่งชั่วโมงที่นั่นจึงเพิ่งจะสิบโมงครึ่ง นาฬิกาจะนับถอยหลังถึงศูนย์เมื่อเวลาเที่ยงคืนตรงของลุยเซียนา ในระหว่างนั้นจะมีคนก้างปลาตายไปอีกสี่พันแปดร้อยหกสิบคน

ลุยเซียนาหรือโฮโนลูลู

หนองน้ำหรือบิกินี

ไม่เห็นต้องคิดเลย ผมเป็นพวกหลงเสน่ห์เรื่องที่มีลีลาอลังการมาตั้งแต่ไหนแต่ไร และคนร้ายไม่ทราบชื่อคนนี้ก็มึลลีลาอลังการอย่างไม่ต้องสงสัย พูดตามตรงก็คือหมอนี่มึตใจผมได้ตั้งแต่แรกเจอเลยละ

บทที่ 2

"เจฟเฟอร์สัน วินเทอร์ไช่ใหม่"

คำถามนั้นก้องไปทั่วโรงเก็บเครื่องบินกว้าง ผมหันตามเสียงไปยังต้นกำเนิดและเห็นชายร่างยักษ์ผิวดำหัวโล้นยืนอยู่ข้างบันไดเครื่องบินกัลฟ์สตรีม จี550 ขนาดของโรงเก็บเครื่องบินทำให้เครื่องบินส่วนตัวลำนั้นดูคล้ายของเล่น แต่ชายคนนี้ก็ยังคงตัวใหญ่ยักษ์เมื่อเทียบกับเครื่องบิน ลัดส่วนทุกสิ่งดูผิดเพี้ยนไปหมด

ผมเดินไปยังเครื่องบิน เสียงฝีเท้าก้องหายไปกับคานด้านบน เมื่อเข้ามาในระยะประชิดทำให้เห็นชัดว่าชายผิวดำคนนี้เป็นยักษ์ปีกหลังของแก็ร์ร่างสูงหกฟุตหกนิ้วและหนักสองร้อยแปดสิบปอนด์เป็นอย่างน้อยนี้มีแต่กล้ามเนื้อมัดๆ ผมสูงแค่ห้าฟุตเก้านิ้ว เขาจึงตระหง่านอยู่เหนือผมเกือบหนึ่งฟุตเต็มๆ เจตต่างมุมที่เกิดจากไฟบนเพดานทอดจากเท้าของชายคนนี้เป็นไปทุกทิศทาง ก่อให้เกิดทะเลสาบสีเทาที่มีเขายืนปีกหลักอยู่ตรงกลาง เครื่องแบบสีดำของเขามีดาวสีทองเงาวับติดอยู่บนอก และสัญลักษณ์ประจำสำนักนายอำเภอเดย์ตันติดอยู่บนต้นแขนทั้งสองข้าง มันดูใหม่เอี่ยม

เขาเด็กกว่าที่ผมคิด ยี่สิบต้นๆ หรืออาจจะยังไม่พ้นวัยรุ่นตอนปลาย

14 สาม สอง หนึ่ง สูญ!

ด้วยซ้ำ มีใบหน้าอ่อนเยาว์ชวนให้ไว้ใจ มันเปิดเผย จริงใจ และผมก็สงสัยว่ามันจะคงอยู่ได้นานแค่ไหน งานนี้นับทอนทุกคน บ้างก็เร็วบ้างก็ช้าหากมีเวลามากพอ ความมึดย่อมหาช่องแทรกซึมเข้าไปได้เสมอ

ผมสงสัยเรื่องเครื่องบินส่วนตัวด้วย เอพีไอไม่มีเงินพอจะซื้อเครื่องบินกัลฟ์สตรีมสักลำ ไม่สิ พอจะซื้อได้สองลำด้วยซ้ำ นั่นคือเอพีไอที่มีงบประมาณแปดพันกว่าล้านเหรียญต่อปี แต่ข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ที่ผมคุ้ยได้จากอินเทอร์เน็ตทำให้ผมกล้าพูดว่าสำนักนายอำเภอเคย์ตันไม่ได้มีงบประมาณระดับสิบหลัก หกหลักน่าจะใกล้เคียงความจริงมากกว่า และหลังหักค่าใช้จ่ายประจำวันแล้วก็คงไม่เหลือเงินให้ซื้อของฟุ่มเฟือยมากนัก

อย่างเช่นเครื่องบินกัลฟ์สตรีมสักลำ

ตัวเครื่องบินเองไร้เบาะแสใดๆ มันถูกทาด้วยสีขาวเงาวับ มีตัวเลขที่หาง แค่นั้น ไร้โลโก้ซึ่งถือว่าแปลก คนจำพวกที่มีเครื่องบินส่วนตัวอยากให้เรารู้ว่าพวกเขาคือใคร พวกเขาอยากอวดโอ่สถานภาพและความมั่งคั่งของตน อยากชักธงประกาศกร้าวบนยอดเสาที่สูงที่สุด และเสาที่ว่าก็สูงตั้งห้าหมื่นหนึ่งพันฟุต การเป็นเจ้าของเครื่องบินส่วนตัวสักลำไม่ใช่เรื่องของการเดินทางจากจุดเอไปจุดบี แต่เป็นเรื่องของการแสดงให้โลกเห็นว่าคุณสำคัญแค่ไหนต่างหาก นั่นคือสาเหตุที่ประธานาธิบดีมีเครื่องบินโบอิง 747 ส่วนตัวแทนที่จะนั่งขึ้นผู้โดยสารธรรมดา และไม่ว่าแผนกประชาสัมพันธ์ของทำเนียบขาวจะอยากให้คุณเชื่อว่าเป็นอื่นเพียงใด เหตุผลที่แท้จริงก็แทบไม่ได้เกี่ยวอะไรกับประโยชน์การใช้สอยเลย

ชายร่างยักษ์ซ่อนความประหลาดได้ดีมาก แต่กระนั้นท่าทางการเคลื่อนไหวของเขาก็เหมือนคนถูกไฟช็อต แถมยังคอยมองเลยไปยังเงาอีกมุมของโกดังว่ามีใครรอซุ่มยิงเขาอยู่หรือเปล่า เขาไม่รู้ว่าจะวางมือไว้ตรงไหนดี จะจับมือทักทายผม หรือจะอาสารับกระเป๋าเดินทางผมไปดี สุดท้ายแล้วผมก็ตัดสินใจแทนให้ ผมวางกระเป๋าและยื่นมือออกไป เขาลังเลก่อนจะจับตอบ มือของเขากำมือผมมิด แต่อากัปกริยานี้ก็แฝงความนุ่มนวลที่ชวนให้ประหลาดใจ

"เครื่องบินคุณสวยดีนี่" ผมพยักพืดไปทางเครื่องบิน

"เป็นของผมก็ดีสิ"

เสียงทุ้มก้องคล้ายหมีคำรามดั่งขึ้นอีกครั้ง เป็นเสียงต่ำห้าวที่ออกมาจากกะบังลม เสียงนั้นยังหนุ่มจึงขาดความมีอำนาจ แต่บางสิ่งในตัวชายคนนี้บอกว่าสักวันมันจะมาเอง เครื่องแบบไร้เครื่องหมายบอกยศแปลว่าเขาอยู่ในระดับล่างสุด ทว่าประกายเฉลียวฉลาดในดวงตาบ่งบอกว่านี่เป็นแค่สถานภาพชั่วคราว

ตัวใหญ่นะใช่ แต่ไม่โง่แม้แต่คนเดียว

"คุณชื่ออะไร" ผมถาม

"เทย์เลอร์"

"แค่นั้นรี แค่เทย์เลอร์เฉยๆ รี"

เขาพยักหน้า "แค่เทย์เลอร์"

"แปลว่าชื่อต้นของคุณคงน่าอายสินะ" ผมยิ้มกริ่ม "บอกมาเลยเถอะน่า เตียวผมก็สู้บู้้อยู่ดี"

"ผิดแล้ว คุณไม่มีทางสู้บู้่หรอก" เขายิ้มตอบท่าเดียวกับผม

เจ้าหน้าที่สนามบินปรากฏตัวขึ้นมาจากที่ใดก็ไม่รู้และเสกกระเป๋าเดินทางผมให้หายวับเข้าไปใต้ท้องเครื่อง ทุกสิ่งที่ผมต้องใช้ในชีวิตประจำวันอยู่ในนั้นตั้งแต่พดุกุอาหาร ผมก็ท่องไปทั่วโลกเพื่อตามล่าผาตกรต่อเนื่องและผมก็ชอบไปแบบตัวเบาๆ ผมเคยไล่ล่าสัตว์ร้ายในปารีสและซิดนีย์ แอลเอและลอนดอน โจฮันเนสเบิร์กและบัวโนสไอเรส ปีศาจร้ายไม่รู้จักคำว่าพรมแดน ทุกวันนี้บ้านคือห้องชุดในโรงแรมใดก็ตามที่คนอื่นจองให้ ซึ่งผมก็ไม่เคียดร้ออะไร บ้างก็อยู่สบายกว่าที่อื่น แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาเช่นกัน กระทั่งห้องชุดที่ธรรมดาที่สุดก็ยิ่งดีกว่าห้องเนาๆ ในโรงแรมจิ้งหรีด และเชื่อเถอะว่าผมเห็นห้องพรรคั้นนั้นมามากเกินพอแล้ว

ผมมีบ้านหลังหนึ่งอยู่ที่รัฐเวอร์จิเนีย ใกล้ควอนติโกพอจะเดินทางได้ง่าย ผมไม่ได้กลับไปที่นี่นานหลายปีแล้ว และไม่คิดจะกลับไปเร็วๆ นี้ด้วย แต่ก็ยังตัดใจขายมันไม่ได้สักที ผมมั่นใจว่าจิตแพทย์คงให้เหตุผลดีๆ ได้เป็น

16 สาม สอง หนึ่ง สูญ!

ลืบชื่อว่ามีผมถึงไม่ชาย และมั่นใจว่าเหตุผลบางข้ออาจจะถูกด้วยซ้ำ
มนุษย์ทุกคนคงอยากมีสถานที่ที่เรียกว่าบ้านได้ละมั้ง ต่อให้เป็นบ้านแคใน
นามก็ตาม

ก่อนจะลาออกจากเอฟบีไอ ผมเป็นหัวหน้านักวิเคราะห์รูปแบบพฤติกรรม
อาชญากรที่นั่น ซึ่งถือว่าหนุ่มที่สุดในประวัติศาสตร์ของหน่วย ผมสวมชุดสูท
อย่างเจ้าหน้าที่รัฐบาล ใส่รองเท้าขัดขึ้นเงาแวบ และทำงานตั้งแต่รุ่งสางจนถึง
ย่ำค่ำให้เจ้านายรู้หน้าซึ่งผมนับถือน้อยลงทุกวันๆ การประหารชีวิตคือจุดเปลี่ยน
ในชีวิตผม เพียงสองวันหลังรัฐแคลิฟอร์เนียพิจารณาคดีมีผู้พิพากษาตัดสิน
ตายเข้าร่างพ่อ ผมก็ลาออก

เมื่อใดก็ตามที่นึกถึงพ่อ ผมจะเห็นภาพในห้องประหารนั้น เขาใช้เวลา
หกนาทีสี่สิบสามวินาทีในการตาย โดยระหว่างนั้นเขาหมดสติแทบจะตลอดเวลา
ที่ว่า เขาตายสบายเกินไป ไม่เหมือนแซม แกลโลเวย์

สบายเกินไปมาก

ผมได้อ่านบันทึกคดี เห็นภาพถ่าย พ่อของผมฆ่าผู้หญิงไปสิบห้าคน
ก่อนจะถูกจับ เขาลักพาตัวพวกเธอไปปล่อยไว้กลางป่ากว้างในรัฐออเรกอน
จากนั้นก็ออกล่าพวกเธอด้วยปืนไรเฟิลอนุภาพสูงและกล้องมองกลางคืน

พ่อทิ้งผู้หญิงพวกนั้นไว้ตรงที่ที่พวกเธอตาย ไม่เสียเวลาชุดแม้แต่หลุม
ดินๆ ให้ด้วยซ้ำ น้ำและอากาศแรงการย่อยสลายให้เร็วขึ้น แมลงและสัตว์
กัดกินเนื้อหนังของพวกเธอ นำทิ้งเหลือเกินที่แม่พระธรณีพิภพกระซางความงาม
ได้เร็วเพียงนั้น ไร่ปรานี้ได้เพียงนั้น

ในมุมมองของผม พวกเขาไม่ควรคิดเพนโทบาร์บิทัลให้พ่อเลย พ่อ
ควรจะจากโลกนี้ไปในสภาพที่ยังดิ้นรนเพื่อสุดลมหายใจเชือกสุดท้าย ทั้งที่
ยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน ถึงจะทำแบบนั้นก็ไม้อาจชดเชยได้เพียงพอหรอก
แต่พอจะช่วยได้บ้าง

"แม่เรียน พ่อแม่คุณเป็นแฟนจอห์น เวย์นด้วยง"

"ไม่เฉียดเลยด้วยซ้ำ"

"งั้นก็ซัด?"

เทย์เลอร์หัวเราะ ทำท่าผายมือเชิญผมก่อน และเราก็เดินขึ้นบันไดไป แอร์โฮสเทลที่รอต้อนรับอยู่เมื่อเราก้าวเข้าไปในห้องโดยสารอยู่ในวัยห้าสิบต้นๆ เส้นผมถูกย้อมเป็นสีดำเพื่อพรางสีเทา สวมรองเท้าไร้ส้นคู่ทะมัดทะแมง เธอได้รับการว่าจ้างเพราะความสามารถ ไม่ใช่เพราะรูปร่างหน้าตา ซึ่งบ่งบอกตัวตนของผู้เป็นเจ้าของเครื่องบินลำนี้มากที่สุด บางครั้งเราก็ต้องอาศัยรูปร่างหน้าตา และบางทีประสิทธิภาพต่างหากที่สำคัญ ซึ่งเมื่อพูดถึงแอร์โฮสเทลแล้วผมคิดว่าประสิทธิภาพสำคัญกว่ารูปร่างหน้าตาเสมอ แค่มินเฉยๆ ก็น่าเบื่อจะแย่ ไม่ต้องมีคนไร้ประสิทธิภาพมาร่วมวงหรอก

ภายในเครื่องบินที่สตรึมนั้นเรียบง่าย จืดชืด และทำให้ผมนึกถึงเครื่องบินของเอพีโอ ไม่มีการประดับประดาที่ทำให้เรานึกถึงนักร้องเพลงหรือดาวดังแห่งฮอลลีวูด ไม่มีอะไรวาววับทั้งสิ้น

เก้าอี้หนังสีดำสี่ตัวเข้าชุดกันตั้งรอบโต๊ะเปิดผิวด้วยไม้วอลนัทอยู่ค่อนไปทางท้ายเครื่อง ผมนั่งลงบนเก้าอี้ริมหน้าต่างตัวที่หันไปทางหัวเครื่องในท่าสบายๆ วางกระเป๋าแล็ปท็อปลงบนโต๊ะ เทย์เลอร์เบียดตัวเองลงบนเก้าอี้ติดทางเดินฝั่งตรงข้ามและเหยียดขาเท่าที่ทำได้ เครื่องยนต์ไอพ่นเริ่มทำงาน และเขาก็เอื้อมไปหาเข็มขัดนิรภัย

"เป็นผมไม่เสียเวลาคาดหรอก" ผมว่า "หนึ่งในข้อดีของการนั่งเครื่องบินส่วนตัวก็คือเราไม่ต้องคาดเข็มขัด"

"แต่ถ้าเครื่องตกลงล่ะ"

"ถ้าเครื่องตกเราก็ตาย เข็มขัดนิรภัยนั้นช่วยคุณไม่ได้หรอก โลกหันทันที่ยีลิบห้าตันร่วงลงโหม่งโลกด้วยความเร็วห้าร้อยไมล์ต่อชั่วโมง คุณคิดว่าไอ้สายคาดเล็กกระจอยร่อนนั้นจะช่วยชีวิตคุณได้รึ"

เทย์เลอร์จ้องผมด้วยสีหน้าแบบหนึ่ง เขาหรีตา ขมวดคิ้ว มองผมตาค้างราวกับผมมีศรัทธะงอกขึ้นมาอีกศรัทธะ เป็นสายตายาวที่ผมเคยชิน

"สาเหตุที่สำนักงานบริหารการบินแห่งชาติบังคับให้เราคาดเข็มขัดนิรภัยเมื่อเครื่องขึ้นและลงเพราะเรื่องของการควบคุมฝูงชนต่างหาก" ผมพูดต่อ "เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน สิ่งสุดท้ายที่เราต้องการคือคนสามร้อยคนที่วิ่งพล่าน

18 สาม สอง หนึ่ง สูญ!

ไปทั่วเครื่องอย่างคลุ้มคลั่ง หน้ากากออกซิเจนก็ด้วย นั่นก็เป็นวิธีควบคุมฝูงชนเหมือนกัน มันปล่อยออกซิเจนบริสุทธิ์ออกมา ทำให้เราเคลิบเคลิ้มเมื่อสูดเข้าไป คุณอยากให้ช่วงเวลาที่สุดท้ายในชีวิตเต็มไปด้วยความหวาดผวาหรืออยากเชื่อว่กำลังจะเอื่อมไปสัมผัสพระหัตถ์ของพระเจ้าล่ะ"

เทย์เลอร์จ้องผมอีกครั้ง

หลังจากนั้นหนึ่งนาที เราก็เลี้ยวไปยังรันเวย์และหยุดหนึ่ง เครื่องยนต์ครางเบาๆ แล้วเราก็กวักไปข้างหน้าราวกับก้อนกรวดที่ถูกหนั่งยางดีด เครื่องกัลฟ์สตรีมทะยานสู่ฟ้าโดยใช้ทางวิ่งเพียงนิดเดียวเมื่อเทียบกับเครื่องบินโดยสาร เสียงครี๊ดและเสียงครวญครางดังขึ้นเมื่อล้อถูกพับเก็บ จากนั้นเราก็ตะระดับขึ้นไปโดยทำมุมยี่สิบองศาแสนสบาย คนบังคับหางเสือรูดานเป็นอย่างดี เอาเครื่องขึ้นได้ตรงตามตำราเป๊ะ ไม่มีเรื่องตื่นเต้น ไม่มีอะไรฉุกเฉินหุก และน่าเบื่อเป็นบ้า

เมืองชาร์ลส์ตันที่อยู่นอกหน้าต่างกลมบานจิวค้อยๆ เล็กกลงจนเหมือนเมืองตุ๊กตา และคาร์ล ทินเดลก็เหลือเพียงความทรงจำ คาร์ลไม่ใช่ชาตกรที่ร้ายที่สุดที่ผมเคยเจอ แต่ก็ไม่ใช่นักบุญที่ไหน ไม่ใช่โดยสิ้นเชิง คาร์ลชอบเด็กนักเรียนหญิง หลังลงมือจนพอใจแล้วเขาจะรัดคอเด็กเหล่านั้นด้วยถุงพลาสติกและเข็มขัดหนัง กว่าผมจะถูกเรียกมาร่วมทีม เขื่อยของเขาก็พุ่งไปกว่าแปดศพแล้ว

การระบุตัวคาร์ลไม่ใช่เรื่องยุ่งยากอะไรและผมก็ทำได้ตั้งแต่วันแรก ปัญหาคือการจับตัวเขาต่างหาก รัฐเซาธ์แคโรไลนามีพื้นที่รกร้างว่างเปล่ามากมาย และมีสถานที่ซ่อนตัวเยอะแยะ ในที่สุดเราก็สะกดรอยตามคาร์ลไปถึงกระท่อมห่างไกลริมชายฝั่ง และเมื่อรู้ว่าถูกล้อม เขาก็ยอมมอบตัวแต่โดยดี

คาร์ลไม่มีทางอายุยืนพอให้ไปยื่นอุทธรณ์ต่อโทษประหารได้อย่างพอผมหรอก คาร์ล ทินเดลเป็นคนกระจอก เป็นคนอ่อนแอ เป็นคนตายเดินดิน เขาอยู่ไม่ถึงสิ้นปีหรอก อาจจะตายก่อนสิ้นปีดาหน้าด้วยซ้ำ ผูกคอตาย ไม่ก็ถูกแทงด้วยมีดทำมือในคุก ระบบยุติธรรมภายในคุกนั้นโหดเหี้ยม ป่าเถื่อน มี

ประสิทธิภาพมากกว่าระบบในศาลเยอะ
และเมื่อพูดถึงประสิทธิภาพในการทำงานแล้ว ผมก็รู้ว่าตัวเองศรัทธา
ในระบบไหนมากกว่า

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)